✝ Cu Dumnezeu înainte!

MIŞCAREA

Apare bilunar
8 pagini–100 lei

Publicaţie a Noii Generaţii
Editor: Mişcarea Pentru România

Anul II, Nr. 14 (19)
1 – 15 decembrie 1993

P 198.163

DIN SUMAR:

- Apelul Patriarhului României *pag. 4*
- Personalităţi: Petre Ţuţea *pag. 8*
- Tricolorul – o poezie de Ioan Luca Caragiale *pag. 3*
- Dosarul comunismului Bancherii roşii *pag. 6*

*„Mişcarea" reflectă în paginile sale preocupările şi frământările **tineretului român**, contribuind la dezvoltarea curentului de gândire şi acţiune declanşat de Noua Generaţie prin mişcările din 1989-1990.*

*Pe plan spiritual-religios, „Mişcarea" este o publicaţie **creştină ortodoxă**, aşezată sub autoritatea duhovnicească a Bisericii Ortodoxe Române.*

*Ca orientare culturală, „Mişcarea" urmează **linia naţională**, reprezentată în istoria culturii şi publicisticii româneşti de personalităţi exemplare ca Mihai Eminescu, Nicolae Bălcescu, Nicolae Iorga, Nae Ionescu, Mircea Eliade, Petre Ţuţea.*

*Din punct de vedere politic, „Mişcarea" promovează doctrina **naţional-democrată**, aşa cum este formulată în documentele programatice ale **Mişcării Pentru România**.*

Alegerile din Moldova prefigurează împlinirea idealului naţional românesc – *Reintregirea*. Mişcarea unionistă din Basarabia, condusă de Iulie Roşca, merge în alegeri sub semnul nebiruitei cruci a lui Ştefan cel Mare şi Sfânt.

(pag. 5)

Ignorând zarva politicianistă a demagogilor dâmboviţeni, adevăraţii luptători ai cauzei românismului se pregătesc pentru o nouă şi decisivă confruntare. Fie ca imaginea-simbol aleasă de Mişcarea românilor basarabeni să aducă izbândă şi noroc tuturor în lupta pentru unitate naţională.

Mişcarea Pentru România este trup şi suflet alături de fraţii moldoveni în marea bătălie a Reîntregirii. *Cu Dumnezeu, înainte!*

NE VOM RIDICA

Poate unii cititori se întreabă de ce punem atât accent în publicaţia noastră pe lămurirea unor aspecte legate, aparent, numai de trecut, de ce insistăm pe dezvăluirea unor acţiuni antiromâneşti, de ce vorbim de procesul comunismului, de ce militâm pentru interpretarea corectă a acţiunii generaţiilor înaintaşilor noştri.

Noi credem că pentru a construi o societate nouă, bine aşezată, trebuie să cunoaştem şi să înţelegem care sunt forţele ce au încercat să distrugă acest popor, care sunt mijloacele pe care aceste forţe le folosesc în continuare pentru a-şi duce mai departe opera distructivă.

Cu un instinct sănătos, tineretul s-a ridicat împotriva comunismului. Dar puţini sunt cei care ştiu *cine* a născocit şi a implementat acest sistem, *când* a apărut de fapt şi cum s-a manifestat în diverse momente ale istoriei, *cui* i-a folosit comunismul, *cine* continuă sub alte forme – „alte măşti, aceeaşi piesă" – acţiunile dizolvante de tip comunist. Nu se poate merge spre viitor fără a şti care a fost izvorul suferinţei neamului nostru şi a altor popoare aproape zdrobite de acest tăvălug bolşevic. Dacă popoarele răsăritene au fost „marfa", cine au fost „cumpărătorii" şi ce au câştigat de pe urma acestei „afaceri" de dimensiuni mondiale?

Trebuie ştiut cine sunt persoanele şi grupurile responsabile pentru iniţierea şi dezvoltarea comunismului, cine sunt autorii marelui holocaust – adevăratul holocaust – cel comunist. Căci în numele aceloraşi idei ateiste şi internaţionaliste au fost ucişi şi schingiuiţi milioane de oameni; şi asta începând cu mult înaintea celui de-al doilea război mondial. Crimele revoluţiei franceze, tragedia poporului spaniol, dezastrul din Rusia de după 1917 – iată numai câteva din catastrofele despre autorii cărora va trebui să vorbim.

Un dosar al comunismului nu poate porni doar de la 1944 – nici chiar în cazul ţării noastre – iar responsabilii îngenunchierii României nu sunt doar sovieticii cu tancurile lor. Şi nu doar evreii şi ungurii care au condus aparatul stalinist din România anilor '50. Şi, în sfârşit, nu românii care au ocupat după anii '60 posturile din aparatul represiv şi de conducere deţinute iniţial, în majoritate, de alogeni.

Pentru că steluţa roşie are şi ea un punct de plecare, are o ascendenţă şi nişte naşi grijulii care au lansat-o şi i-au deschis calea cu multe eforturi şi cheltuieli (despre aceste cheltuieli vom vorbi într-un capitol special al studiului pe care l-am promis privind „dosarul comunismului"). Iar aceşti naşi şi patroni au fost mai ales... occidentali! „Ideile nobile" ale comunismului au fost născute şi hrănite în cluburile pariziene şi londoneze, lansate cu capitaluri substanţiale, iar profiturile „naşilor" s-au echivalat în dividende consistente.

Există tineri anticomunişti care fac marea greşeală să-şi condamne părinţii şi să-şi renege poporul pentru aşa-zisa „acceptare" şi „pasivitate" faţă de comunism. Aceşti tineri nu ştiu că ***nu a existat un „comunism românesc"***. Nu putea şi nu poate exista un „comunism naţional" pentru simplul motiv că a fi comunist, a fi de stânga în general, înseamnă a milita împotriva naţiunilor, pentru o lume fără patrii, cu o singură „clasă" – a „cetăţenilor mondiali", cum se spune azi sau a „proletarilor", cum se spunea ieri.

Şi dacă este adevărat că marea majoritate a conducătorilor şi iniţiatorilor revoluţiei bolşevice au fost evrei, la vremea aceea neam fără „patrie", tot la fel de adevărat este că, pe lângă zecile de milioane de creştini ucişi, s-au aflat şi mulţi evrei pentru care, iată, nu există nici un fel de muzeu al holocaustului.

De ce cei care au finanţat giganticul „muzeu al holocaustului" construit în America, nu au finanţat şi un monument al evreilor ucişi de revoluţia bolşevică? Nu cumva pentru că ar fi trebuit să pomenească şi numele asasinilor?

Şi de ce în continuare orice demers pentru aflarea izvoarelor criminalei „revoluţii" este prompt etichetat drept „antisemitism" şi „extremism periculos"? Periculos pentru cine? Doar şi evreii au dreptul să afle cine i-a prigonit şi le-a ucis conaţionalii!

De ce în Occident a fi „anticomunist" este o însuşire de „prost gust", iar a fi „antinazist" este de „bon ton"? Cu atât mai mult cu cât numărul victimelor comunismului întrece cu mult numărul victimelor ultimei conflagraţii mondiale?

Îi invităm pe tinerii noştri colegi de generaţie să se gândească întâi la aceste întrebări, înainte de a-şi renega Neamul şi Ţara. Pentru că există, mai nou, o adevărată modă lansată de unii „intelectuali subţiri" de a-ţi renega şi desconsidera identitatea naţională. S-au vehiculat tot felul de „argumentaţii" în defavoarea destinului de a fi român. S-au invocat „mămăliga care nu explodează" şi alcătuirea noastră „vegetală". S-au deplâns laşitatea şi compromisul în care s-ar fi complăcut părinţii noştri. Se întinde o întreagă atitudine a disperării şi demoralizării, se construieşte un portret vicios al românului, se teoretizează chiar şi „ruşinea de a fi român". Iar a vorbi despre eroii neamului sau despre CREDINŢA ORTODOXĂ este aproape o infracţiune.

Că există o ***dimensiune românească*** a existenţei, că funcţionează o ***viziune românească*** a spiritualităţii creştine şi că *poporul român* a opus cea mai fantastică ***rezistenţă*** ideilor dizolvante ale criminalei ideologii comuniste născocite în elevatele cluburi europene – toate acestea tânărul nostru coleg de generaţie le cam ignoră. La fel de adevărat este şi faptul că deşi se împlinesc în curând patru ani de la răsturnarea regimului comunist, nici până acum noua generaţie nu are datele şi informaţiile de care ar fi avut atâta nevoie. Mulţi nici nu percep uriaşa diferenţă dintre „Rezistenţă" şi „disidenţă", dintre cei mulţi care au luptat cu toată hotărârea şi de la bun început cu regimul, unii pierind în condiţii înfiorătoare şi cei care, din vilutele lor bine încălzite, au trimis răvaşe de protest bine mediatizate.

Prea puţini se opresc să analizeze diferenţa de conţinut dintre eroismul Elizabetei Rizea şi „disidenţa" lui Brucan sau a Anei Blandiana. Şi o reafirmăm: toate aceste confuzii au ca punct de plecare mereu amânata discuţie asupra unor responsabilităţi şi vinovăţii. Vinovăţia unei ideologii a cărei contribuţie nu se măsoară doar în număr de victime şi în cifre privind pauperizarea şi masificarea popoarelor; primul punct al judecăţii este ***tentativa de ucidere şi extirpare a Fiinţei Dumnezeieşti din lume***. Iar dacă cei ce au început toate acestea sunt acum judecaţi de Cel de Sus, nouă ne rămâne să-i aflăm şi să nu-i uităm. Şi să avem în vedere responsabilitatea celor ce au ştiut dar au tăcut. Toţi cei ce permit încă infiltrarea în continuare a otrăvii ateist-comuniste. Toţi cei ce au irosit ani de zile cu discuţii sterile despre „societatea civilă" fără a sufla o vorbuliţă despre identitatea celor ce ne-au furat-o, ba mai mult încă, semănând confuzie prin aşa-zise „procese" ale culturii naţionale şi spiritualităţii româneşti. Ca şi când aici ar fi fost de găsit rădăcinile comunismului, iar nu în prea luminatele capitale ale domniilor lor „europenii".

Acum, dorind să aniversăm cum se cuvine ridicarea tinerilor dintr-un decembrie ce pare uneori atât de îndepărtat, ne-am propus să arătăm cât mai clar că ştim împotiva a *CE* şi contra *CUI* ne-am ridicat. Ştim şi ne vom ridica din nou dacă va trebui!

George RONCEA

ÎN NUMĂRUL VIITOR:
- Actul Sinodal al Bisericii Ortodoxe Române de condamnare a Francmasoneriei
- Dosarul comunismului – din culisele „revoluţiei" bolşevice

Un cunoscut mânuitor de bani: Iuda.
(Detaliu din celebra lucrare a lui Leonardo da Vinci, Cina Cea de Taină")

Puterea banilor

În Statele Unite monedele şi bancnotele alcătuiesc cam 8% din masa monetară. Restul banilor sunt în conturi bancare sau sub formă de cecuri; totalul fiind actualmente de 3500 de miliarde de dolari, ni se spune la Sistemul Federal de Rezerve, care este banca centrală a Statelor Unite. Iar această sumă a crescut în ultima lună cu 3 miliarde. Iată cum se întâmplă acest lucru:

În fiecare zi de lucru, după o conferinţă telefonică ce are loc la ora 11.15, Federal Reserve Bank din New-York, acţionând sub directivele de la Federal Open Market Committee, de la sediul central al Biroului Federal de Rezerve din Washington, cumpără hârtii de valoare ale guvernului american de la marile bănci sau case de brokeraj, sau vinde altele – de obicei bonuri de tezaur ale trezoreriei americane, care nu sunt decât obligaţiuni ale guvernului. Să spunem că azi Biroul Federal de Rezerve cumpără bonuri de tezaur de o sută de milioane de dolari de la marii „dealeri" (agenţi de bursă). Când Biroul Federal de Rezerve îşi plăteşte „dealerii", o sută de milioane de dolari se adaugă la totalul masei monetare a ţării, căci „dealerii" vor fi creditaţi de bănci cu această sumă, care la rândul lor îşi vor creşte depozitele cu ea.

– Dar de unde ia Biroul Federal de Rezerve această sută de milioane de dolari?

– *Nu îi luăm! Îi creem!* îmi spune un oficial de acolo. El înţelege prin aceasta că oridecâte ori banca federală scrie un cec, ca să spunem aşa, ea creează bani, anterior inexistenţi. *„Aceştia sunt bani care nu existau anterior"*, mi-o întăreşte el.

– Există vreo limită în treaba asta?

– *Nici una! Exceptând buna judecată şi conştiinţa oamenilor responsabili din Biroul Federal de Rezerve...*

– Şi de unde au ei această uriaşă putere?

– *Le-a fost conferită de Legea Rezervelor Federale din 1913, pe baza Constituţiei, Articolul 1, Secţiunea 8 (conform căreia) „Congresul va avea puterea să bată monedă, să-i regleze valoarea"...*

Astfel, cei 100 de milioane de dolari injectaţi de Biroul Federal de Rezerve în sistemul financiar bancar pot stimula apariţia teoretică a 900 de milioane de dolari sub formă de noi cecuri – adică bani inexistenţi anterior. Şi totul se bazează pe **presupunerea că sistemul este robust şi sănătos**!!!

(Peter T. White – Fragment din articolul „Puterea banilor" publicat în revista *National Geographic*, vol. 183, Nr. 1, ianuarie 1993)

Politică, credite, credibilitate

În ciuda iernii extrem de timpurii (care nu face decât să sublinieze, o dată mai mult, precaritatea situaţiei generale) sau a preocupărilor la cel mai înalt „nivel" legate de eterna dilemă „vine Regele, nu vine?", viaţa politică internă rămâne dominată de situaţia economică, iar în acest context, de implicaţiile actualelor negocieri cu FMI. Prelungite la maximum de guvern care, ni se spune, a înţeles de astă dată „să negocieze cu adevărat", tratativele cu FMI sunt, în ultimă analiză, un indicator extrem de sugestiv pentru starea actuală reală a ţării. După inconştienta epuizare a rezervelor valutare făcută în '90 de guvernul Roman, economia românească – fie că ne place, fie că nu ne place – depinde practic de finanţarea externă. Şi implicit de punctul de vedere al experţilor din FMI, care, în fond, nu fac decât să ceară – nu-i aşa? – consecvenţă unor guverne declarate programatic de patru ani încoace pro reformă! Atunci, ce atâtea negocieri?

Punctajul cu FMI era destul de clar şi plasat în însăşi logica reformei proclamate de mai toată lumea politică din România! După patru ani de bâlbâială reformist-gradualistă, realităţile economice se dovedesc imune la consideraţiile „doctrinare" sau „politice" ale corifeilor de azi ai reformei. Cele două rele bântuie în continuare – inflaţia şi deficitul balanţei comerciale şi de plăţi! Iar corolarul lor inevitabil – scăderea puterii de cumpărare, şomajul şi sărăcirea populaţiei – continuă. De unde şi efectele în politic: erodarea actualului guvern PDSR, erodarea – paradoxală până la un punct – a actualei opoziţii şi trecerea treptată în primul plan al actualităţii politice a marilor centrale sindicale...

Încât, după un an de speranţe legate de „creşterea" producţiei, actualul guvern se vede silit să accepte integral „punctajul" FMI. E bine? E rău?... În primul rând, e inevitabil! Chestiunea bine/rău era de actualitate acum vreo trei ani, când se cheltuiau aiurea cele 1,7 miliarde de dolari lăsaţi de Ceauşescu şi când alte sute de milioane de dolari din creanţele statului român luau aceleaşi căi nesăbuite!

În fond, ce cere punctajul FMI? Două lucruri: punerea sub control a inflaţiei şi echilibrarea balanţei comerciale şi de plăţi a ţării. Sunt aceste lucruri necesare, pozitive? Evident că da! Căile şi mijloacele avute în vedere sunt şi ele în logica actualei reforme: reducerea deficitului bugetar la sub 4%, eliminarea creditelor neperformante (inflaţioniste), eliminarea blocajului financiar, accelerarea privatizării şi restructurării şi economisirea pe această cale a unor resurse, altfel cheltuite inutil. Aceasta, în primul rând. În al doilea rând, este prevăzut un credit FMI de 400 de milioane de dolari destinat refacerii rezervei valutare a ţării şi, în paralel, girul FMI astfel obţinut va debloca alte credite de până la 1 – 1,5 miliarde de dolari de la Banca Mondială, Grupul celor 24, BERD etc. Pe asemenea baze este prevăzută şi liberalizarea cursului leu/dolar până în aprilie '94.

Ce se scontează a se obţine?

În primul rând, **punerea sub control a inflaţiei**. De la 300-350% cât se prelimină pentru '93, în a doua parte a lui '94 se va ajunge la circa 70%. Este acest obiectiv chiar atât de important? Categoric! Sub raport economic, inflaţia e un cancer. Atât pentru firme, cât şi pentru cetăţean. Politic vorbind, ea reprezintă continuarea într-o altă formă a egalitarismului din vechiul regim. Şi anume, prin repartizarea egalitaristă a pierderilor asupra tuturor. Pierderile unora, le preiau de-a valma ceilalţi, prin devalorizarea monedei naţionale. Profiturile altora se erodează şi, pe aceeaşi cale a monedei naţionale, se re-repartizează subtil spre cei cu pierderi. Încât, insulele de economie sănătoasă sunt împiedicate să crească, pentru a putea menţine „în viaţă" alte insule bolnave! Mai mult, pe această cale, concurenţa – care ar trebui să fie scopul principal al reformei – este împiedicată să apară. Cei cu cicluri lungi de producţie – construcţiile de maşini, să zicem – dacă nu exportă şi rămân să lucreze „pe lei", sunt clar defavorizaţi de inflaţie, în timp ce cei cu cicluri foarte scurte – comerţul! – sunt cel mai puţin afectaţi. Pe această cale, o rată înaltă a inflaţiei înseamnă decapitalizarea întreprinderilor, diminuarea dramatică a profitului real şi scăderea catastrofală a investiţiilor cu termen lung sau mediu de punere în lucru. Asupra populaţiei efectul este la fel de dramatic. Economiile de o viaţă s-au irosit în câteva luni, iar reflexul sănătos al românului de a „pune bani la CEC" e pe cale de a dispărea. De la un sold de 103 miliarde de lei în 1989, azi la CEC soldul depunerilor este de 430 miliarde. Ceea ce, ţinând cont de o devalorizare de facto de 50 de ori (!) a leului, nu mai echivalează decât cu circa 8-9 miliarde! Adică o pulverizare de minimum 12 ori a economiilor populaţiei. Practic însă, de-a lungul acestor patru ani sumele pierdute de depunători au fost inevitabil mai mari, în ciuda unor dobânzi ce sunt în jur de 50%...

Dacă politica propusă de FMI urmăreşte un scop necesar şi pozitiv, ea va avea un preţ social inevitabil: **creşterea şomajului**! Căci restructurarea intreprinderilor, falimentarea unora, va impune trecerea în şomaj a sute de mii de persoane. Oricâte dispute pot fi în jurul dilemei **inflaţie/şomaj**, fără stăpânirea inflaţiei nu se va putea obţine nici recapitalizarea întreprinderilor profitabile, nici reluarea depunerilor de către populaţie a banilor la CEC (sau în bănci) şi nici reface capitalul românesc, fără de care nu se pot face investiţii şi nici crea noi locuri de muncă! Al doilea preţ cerut de atingerea acestui obiectiv va fi continuarea îndatorării ţării. Căci creditele prevăzute vor trebui rambursate de munca viitoare a poporului român. Fără datorii externe în 1989/90, azi sunt deja angajate credite de peste 3 miliarde de dolari, iar serviciul datoriei externe pe '93 este – după unele surse – de 94 milioane de dolari, iar în '94 ar urma să fie de peste 300 milioane de dolari...

Al doilea obiectiv, **echilibrarea balanţei comerciale şi de plăţi**, este cuplat în mod necesar cu liberalizarea cursului leu/dolar şi ar urma să creeze în România o piaţă valutară reală. O piaţă pe care orice agent economic român sau activând în România va putea să obţină pe lei – la un curs de piaţă – valuta necesară propriilor activităţi. Actualul curs este evident forţat. La 1074 de lei per dolar, de exemplu, cererile totale de dolari depăşesc 70 de milioane de dolari/zi! Din care, evident, o şi obţin numai **unii** – de unde o medie a vânzărilor zilnice de numai circa 3-4 milioane de dolari. Cine sunt **ei**? Şi pe ce criterii o obţin **unii** şi nu alţii – asta este greu de spus. Este însă clar că fericiţii cumpărători la un atare curs de chilipir nu sunt stabiliţi de piaţă, ci de dispoziţii gândite – să zicem! – în birou! După cum, ne-am putea gândi şi altfel – într-o ţară care exportă numai 15-20 milioane de dolari/zi, cum se vor putea satisface cereri de 60-70 de milioane de dolari?! Răspunsul este că, în condiţiile unui curs subevaluat, amatorii îşi supradimensionează cererile. După cum, într-o ţară în care inflaţia a devenit „tradiţie", neîncrederea în moneda naţională este maximă, de unde şi goana speculativă (şi nu numai) după dolari şi alte valute. Prin urmare, pe lângă inerentele şi complicatele probleme tehnice, chestiunea comportă şi aspecte psihologice fundamentale, adesea uitate la noi. Iar **încrederea publicului şi credibilitatea factorilor politici** devin esenţiale!

Şi cu aceasta se ridică o problemă oarecum neglijată de actualii guvernanţi: cine anume să îşi asume răspunderea unei atari politici după atâtea eşecuri, după atâtea scandaluri, după atâta diletantism etalat cu uşurinţă?

Se va rămâne la actualul guvern Văcăroiu? Se va găsi cu cale o nouă „remaniere"? Sau se va decide o nouă formulă de guvernare în actualul Parlament?

Cum la actuala criză s-a adăugat şi criza de timp, înclinăm să credem că se va rămâne tot la actualul guvern. Eventual cu mici retuşuri. Ceea ce nu va rezolva decât formal problema! Căci încrederea oamenilor de afaceri, a publicului, că „sistemul e robust şi sănătos" ar impune o altă echipă; străină, măcar, de recentele scandaluri...

La ce ne putem aştepta în lunile ce vin, dacă această politică va fi aplicată de actualul guvern? Ne temem că se va practica în continuare o politică a paşilor mici, de ochii lumii. Că se va tergiversa. Oricum, privatizarea şi restructurarea – cheia problemei, pentru că ambele se adresează economiei reale – nu îşi vor arăta efectele benefice decât după un an. În schimb, efectele negative – şomajul – vor izbucni din prima lună. Care vor fi reacţiile sindicatelor **la bază** şi ce va face guvernul presat pe linie de protecţie socială? Se va apela din nou la indexări? O trăim pe a opta într-un an, deja! Aceasta, cu atât mai mult cu cât, în primele patru-şase luni, cursul va creşte şi implicit importurile se vor scumpi masiv, trăgând preţurile în sus. Apoi – până unde va urca dolarul? Polonia, care în '90 a practicat o politică similară, a suferit o devalorizare de la 1600 la 9400 de zloţi per dolar în zece luni. Deci de şase ori! Şi, deşi avea o echipă credibilă şi o rezervă valutară din plecare de 2,4 miliarde de dolari, guvernul Mazowiecki a căzut cu brio! E drept, graţie acelei politici, în '92 şi '93, Polonia – singură în est! – a înregistrat o creştere a PIB de 2 şi respectiv, 4%. Vor fi însă suficiente cele **numai** 400 milioane de dolari pentru complicata creere a pieţei valutare? Sau dolarul va depăşi 2500 de lei şi va urca spre 3000, spre 4000 de lei?...

Deciziile se vor lua la Cotroceni. Numai că de astă dată prudenţa şi tatonarea, care sunt regulă acolo, rămân insuficiente. Căci deciziile ce se impun trebuie luate rapid şi girate, aplicate, de oameni credibili. Adică de oameni ce cred ei înşişi cu putere în necesitatea şi inevitabilitatea politicii din punctajul FMI. Dacă, ca de atâtea ori în trecut, lucrurile se fac din nou de ochii lumii sau de dragul creditelor ce sunt promise, eşecul este sigur.

Căci până la urmă, miza enormă a următoarelor luni stă în acel americănesc – *„şi totul se bazează pe presupunerea că sistemul e robust şi sănătos"!*... Dar este oare?...

Dr. Corneliu DIDA

Comunicate MPR

28 noiembrie 1993

Comunicat

Mişcarea Pentru România consideră agitaţia întreţinută în jurul aniversării de la 1 Decembrie ca încă o dovadă a lipsei de seriozitate ce domină climatul politic din ţara noastră.

Diverse grupuri politicianiste, mizând pe sentimentele patriotice fireşti ale românilor, utilizează momentul aniversar ca suport pentru propaganda de partid încercând în acelaşi timp să abată atenţia opiniei publice de la problemele reale cu care se confruntă Ţara.

Este mai mult decât relevant faptul că, în timp ce nenumăraţi politicieni dezbat „problema" festivităţilor de la Alba Iulia, valorile naţionale sunt desconsiderate, Basarabia este lipsită de un sprijin semnificativ iar nivelul de viaţă al populaţiei României este în continuă scădere.

Mişcarea Pentru România nu se implică în nici un fel în agitaţiile politicianiste patriotarde, pe care le consideră ofensatoare pentru memoria făuritorilor României Mari.

Aderenţii *Mişcării Pentru România* vor întâmpina Ziua Naţională prin meditaţie şi rugăciune. Ei vor participa la diversele manifestări culturale şi de suflet românesc prilejuite de acest moment aniversar în funcţie de opţiunile lor personale.

Cu ocazia Zilei Sfântului Andrei, Apostolul Românilor, şi cu ocazia Zilei Naţionale a României, urăm tuturor celor care simt, gândesc şi făptuiesc româneşte să fie demni continuatori ai marilor noştri înaintaşi.

Liderul Mişcării,
Marian Munteanu

Suntem cu ochii pe voi

Se împlineşte un an de la debutul acestei pagini mai aparte a publicaţiei noastre. Prin conţinutul şi, mai ales, prin stilul general al discursului publicistic, rubrica „Suntem cu ochii pe voi“ s-a deosebit în bună măsură de restul articolelor şi textelor publicate în „Mişcarea“.

Publicaţia noastră pornise la drum, iniţial, cu gândul de a evita, pe cât posibil, polemicile şi conflictele, replicile şi controversele care colorează atât de intens câmpul publicistic românesc. Speram că vom putea să ignorăm atacurile, să trecem cu vederea calomniile, bârfele, zvonurile, nedreptăţile de tot felul. Dacă, în ceea ce ne priveşte, aceste atacuri nu au reuşit – nu aveau cum să reuşească – să ne atingă, numeroasele murdării aruncate în obrazul prea răbdător al Poporului Român nu ne puteau lăsa nepăsători. Şi, dacă simplele neînţelegeri, dezacordurile, opiniile adverse sunt fireşti într-un climat democratic, nu la fel de firească poate fi socotită *ura* – de multe ori aproape animalică – cu care sunt atacate valorile naţionale româneşti şi – spre cinstea noastră – Mişcarea Pentru România şi reprezentanţii ei.

Foto: Oana Toşa

Am fost nevoiţi, mai repede decât am fi crezut, să-i răspundem dlui I. Iliescu, care a avut privilegiul de a „provoca“ deschiderea acestei rubrici, apoi presei aservite dsale şi apoi altor domnii, aflate – mai mult sau mai puţin vizibil – în curtea „împăratului roşu“ (vezi „Mişcarea“, nr.3/1992).

Am răspuns multor atacuri – uneori cu ironie, alteori cu asprime. De ce? Pentru că prea şi-au imaginat unii că pot să-şi facă de cap nestânjeniţi, că pot minţi, înşela, batjocori pe oricine şi orice fără să primească răspunsurile ce li se cuvin.

Ceea ce trebuie subliniat şi trebuie ştiut de toţi cititorii noştri este că până în acest moment **nici o persoană, publicaţie sau organizaţie** – dar absolut nici una! – din cele care au fost criticate, citate sau pomenite în cuprinsul acestei rubrici – ca de altfel în toate rubricile acestei publicaţii – **nu a trimis vreo replică, vreo dezminţire sau vreo notă în care să afirme că cele scrise de noi nu corespund adevărului.** De ce această tăcere? Pentru simplul motiv că **nu au ce replica**, pentru simplul motiv că cele scrise de noi sunt adevărate. Am afirmat de multe ori – o repetăm şi acum – revista noastră este deschisă. Oricine a fost citat sau criticat în aceste pagini va primi spaţiu pentru a-şi expune punctul de vedere. Chiar dacă nouă nu ne-au fost primite aproape nicăieri dezminţirile sau precizările pe care le-am trimis în urma atâtor nedrepte acuzaţii, nu am răspuns şi nu vom răspunde cu aceeaşi monedă.

Dar, stimaţi cititori, trebuie să ştiţi că „extremismul“ de care suntem noi acuzaţi cu atâta vâlvă îi caracterizează tocmai pe ei, numeroşii pseudo-democraţi care au umplut viaţa politică şi publicistică a ţării cu venin, minciună şi violenţă.

Acum, în zilele în care sărbătorim Unirea, ne-am gândit să publicăm nişte versuri mai puţin cunoscute dar ale căror săgeţi ironice îi vor atinge pe toţi prea scorţoşii „democraţi“ fie ei internaţionalişti sau pseudo-naţionalişti. „Clienţii“ permanenţi sau ocazionali ai rubricii noastre vor avea ocazia să-şi lărgească strâmtul orizont al culturii lor generale prin lectura unor tăioase stihuri care unui clasic al culturii româneşti mai puţin cunoscut prin atitudinile sale politice dar care era şi el, ca toţi marii creatori ai neamului nostru, **naţionalist**. Da, naţionalist, spre disperarea nulităţilor behăitoare din publicaţiile pe care nu le mai pomenim dar pe care, stimaţi cititori, le ştiţi prea bine.

Le dedicăm, aşadar, tuturor „patrioţilor“ politicianişti o poezie aleasă tocmai pentru că aparţine unui autor des invocat, cu obişnuita lor obrăznicie, de mulţi dintre scandalagii noştri adversari.

Deci, stimabililor agitatori stângişti, internaţionalişti, atei, antiromâni, gedesişti, socialişti, dilemişti, peremişti, fesenişti şi oricum vă veţi mai fi numind, cu speranţa unei lecturi folositoare şi a unei conştiinţe mai curate, vă asigurăm în continuare de neobosita noastră atenţie.

Fără a prelua ceva din expresivele formulări ale marelui Caragiale, noi spunem simplu:

comuniştilor,

SUNTEM CU OCHII PE VOI!

TRICOLORUL

de I. L. Caragiale

Că li-i groază lor
Groază tutulor,
Groază liftelor
Şi păgânilor
Şi maghiarilor
Sălbaticilor
Fii ai Hunilor;
Fanaticilor;
Otomanilor,
Ulemàlelor,
Şi paşàlelor,
Budalàlelor;
Şi Antarţilor,
Grecomanilor,
Schipetarilor,
Capsomanilor;
Şi Bulgarilor,
Sârboteilor,
Genabeţilor;
Şi sectanţilor,
Panslaviştilor,
Lipovenilor
Şi scapeţilor,
Şi Jidanilor
Scârnăviilor!
Groază tutulor
Inamicilor
De-al Românilor
Braţ răzbunător
Şi triumfător!...
Voi! Poeţilor,
Prosatorilor,
Oratorilor,
Muzicanţilor,
Lăutarilor,
Trubadurilor!
Toţi cântaţi în cor
Cu viers tunător
Mândrul Tricolor
Ş'al său brav popor,
Rege iubitor,
Patrie ş'onor!

Anul II Nr. 14 (19)
1 – 15 decembrie 1993 ● MIŞCAREA

APELUL
PREA FERICITULUI PĂRINTE TEOCTIST, PATRIARHUL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE,
CĂTRE PARLAMENTUL ROMÂNIEI, PENTRU PĂSTRAREA ŞI PROMOVAREA PRINCIPIILOR TRADIŢIONALE DE VIAŢĂ MORAL-CREŞTINĂ ÎN SOCIETATEA ROMÂNEASCĂ ACTUALĂ

Foto: Haralambie I. Teofil

În aceste momente de grea încercare pentru societatea românească, când curente şi idei străine lovesc în crezul cel mai scump şi în principiile morale de viaţă creştină bimilenară a poporului nostru, îmi revine datoria sfântă de slujitor şi părinte al Bisericii Ortodoxe Române, să mă adresez, cu un apel de inimă şi suflet, Dumneavoastră, Domnilor senatori şi deputaţi ai Parlamentului României.

Poporul român, ca popor născut creştin, crescut şi educat în tinda Bisericii, a moştenit de la înaintaşi şi a transmis din generaţie în generaţie un mod de viaţă specific, izvorît din valorile şi preceptele evanghelice ale credinţei în Hristos.

Respectul sfânt faţă de familie ca instituţie dumnezeiască, în care însoţirea bărbatului cu femeia îşi găseşte raţiunea şi sensul în dragoste, ajutor reciproc şi în perpetuarea vieţii prin naştere de prunci, grija pentru viaţă decentă, cumpătată şi echilibrată în orice împrejurări şi ajutorarea semenilor alcătuiesc o trăsătură

fundamentală a sufletului şi a societăţii româneşti.

Chiar şi în momentele când au existat decăderi de la aceste principii, strămoşii noştri au avut dreapta judecată de a distinge păcatul de virtute, binele de rău şi firescul de nefiresc, şi puterea morală de a-şi recunoaşte şi mărturisi greşeala şi de a începe un drum nou de viaţă reînnoită cu puterea lui Hristos care nu doreşte moartea păcătosului, ci să se întoarcă şi să fie viu (Iezechiel 33.11).

În strădaniile Dumneavoastră de a stabili cadrul legal al vieţii româneşti în societatea actuală, Vă rugăm, Domnilor senatori şi deputaţi, să ţineţi seama de principiile şi tradiţiile sfinte ale Neamului nostru şi să aveţi curajul şi tăria de a oferi dreptare clare pentru a distinge binele de rău, firescul de nefiresc şi normalul de anormal, folosind drept călăuză înţelepciunea Sfintei Scripturi, care spune: „Vai de cei ce zic răului bine şi binelui rău; care numesc lumina întuneric şi întunericul lumină; care socotesc amarul dulce şi dulcele amar“ (Isaia 5.20).

Grija pentru viitorul şi sănătatea morală a Neamului nostru este responsabilitatea noastră, a tuturor, având a da seama pentru spusele, legile şi faptele noastre în faţa lui Dumnezeu şi a istoriei.

Întrucât unitatea europeană spre care tindem presupune armonie şi nu uniformitate, avem convingerea că vom fi acceptaţi şi apreciaţi cu valorile noastre spirituale creştine şi fireşti şi cu specificul nostru cultural şi tradiţional românesc.

Rugăm pe Dumnezeu să reverse lumina şi înţelepciunea Sa peste noi pentru a împlini voia Sa spre fericirea omenirii.

† TEOCTIST
PATRIARHUL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE

Cu lansarea cărţii Părintelui Arhimandrit Ilie Cleopa „Despre vise şi vedenii", Editura Anastasia îşi îmbogăţeşte seria apariţiilor sale din colecţia „Dogmatica. Părinţi Duhovniceşti".

Părintele Cleopa se nevoieşte la Mânăstirea Sihăstria din Munţii Neamţului, dar harul său duhovnicesc l-a făcut atât de cunoscut călugărilor şi mirenilor încât se spune că jumătate din Moldova merge să se spovedească şi să primească sfat duhovnicesc şi binecuvântare de la Sfinţia Sa.

Cartea a fost scrisă în anul 1962, circulând în acea vreme în manuscris.

Părinţi duhovniceşti:

Părintele Arhimandrit Ilie Cleopa

Citâm cuvintele Părintelui Stăniloae:

„Iubite Părinte Cleopa,

Am citit cu mare plăcere cartea Înalt Prea Cuvioşiei Tale. E foarte frumoasă, foarte bine întemeiată pe învăţăturile Sfinţilor Părinţi Duhovniceşti şi foarte adevărată în tot ce cuprinde.

Cu aleasă iubire în Hristos, Dumitru Stăniloae.

Bucureşti, 6 iunie1969"

Este meritul Editurii Anastasia că această excepţională lucrare vede în sfârşit lumina tiparului, sub îngrijirea atentă a dlui Răzvan Bucuroiu.

Lucrarea părintelui Ilie Cleopa este concepută sub forma unor convorbiri duhovniceşti. Pornind de la „nelămuririle sufletului fratelui Ioan" dialogurile despre vise şi vedenii sunt un prilej pentru părintele duhovnic de a atinge probleme esenţiale pentru toţi cei ce vor să se afle pe sine în dreapta credinţă – în modul de a fi creştin ortodox.

Mândria şi smerenia, slava deşartă şi cunoaşterea de sine; temeiul de a discerne visurile şi vedeniile de la Dumnezeu de cele neinspirate de Dumnezeu, constituie temele primelor cinci convorbiri, ultimele două fiind închinate rânduielilor canonice bisericeşti în legătură cu respectarea Prea Sfintelor şi Prea Curatelor Taine.

Necunoaşterea acestor rânduieli canonice este sursa cea mai importantă a abaterilor, ereziilor şi „inovaţiilor" sectare, o altă sursă constituind-o visele şi vedeniile înşelătoare. În istoria sa, Biserica Ortodoxă a avut de înfruntat o lungă serie de erezii întemeiate pe această mare înşelătorie: înainte de a se cunoaşte pe sine, în nevrednicia şi ignoranţa lor, unii se consideră a fi demni de a avea vise şi vedenii de la Dumnezeu.

Îndemnului la cunoaşterea de sine, părintele duhovnic îl alătură pe cel de a cuceri una din virtuţile fundamental-creştine, „haină a dumnezeirii" (Sf. Isaac Sirul): *smerenia.*

Deşi susţinute de texte din Sfânta Scriptură şi din Sfinţii Părinţi (prin citate riguros redate), explicaţiile şi răspunsurile pe care părintele Cleopa le prezintă în cartea sa – ea însăşi o pildă de smerenie – nu sunt numai dezbateri teologale. Tonul său nu este niciodată doar moralizator, ci lămuritor, cu iubire şi cu duhul blândeţii. (Fratele Ioan pleacă întotdeauna de la spovedanie lămurit şi cu mare bucurie în suflet.) Cartea Părintelui Cleopa constituie din toate punctele de vedere o culme a artei duhovniceşti.

Claudia BURUIANĂ

DECEMBRIE - UNDREA

	1	M	Sf. Prooroc Naum
	2	J	Sf. Prooroc Avacum
	3	V	Sf. Prooroc Sofronie
†	4	S	Sf. M. Mc. Varvara; Cuv. Ioan Damaschin
†	5	D	Cuv. Sava Cel Sfinţit
Duminica a 27-a după Rusalii. Ap. Efes. 6, 10-17; al Sf.; Gal.5, 22-26; Ev. Luca 13, 10-17; a Sf. Matei 11, 27-30; voscr. 4, glas I.			
†	6	L	Sf. Ierarh Nicolae, Arhiepiscopul Mirei Lichiei
†	7	M	Sf. Mc. Filoteia de la Curtea de Argeş
	8	M	Cuv. Patapie
	9	J	Zămislirea Sfintei Fecioare de către Sf. Ana
	10	V	Sf. Mc. Mina, Ermoghen şi Eugraf
	11	S	Cuv. Daniil Stâlpnicul
†	12	D	Sf. Ierarh Spiridon, Făcătorul de Minuni
Duminica a 28-a după Rusalii; Ap. Col.1, 12-18; al Sf., Efes. 5, 8-19; Ev. Luca 14, 16-24; a Sf. Luca 6, 17-23; voscr.5, glas II			
†	13	L	Sf. Mc. Eustratie, Avxentie, Evghenie şi Mardarie
	14	M	Sf. Mc. Tirs, Levchie, Calinic, Filimon şi Apolonie
	15	M	Sf. Sfinţii Mc. Elefterie, Cuv. Pavel din Latro

Marea Unire şi Conferinţa de la Paris

Regele Ferdinand Întregitorul

Nici până în ziua de astăzi istoriografia românească n-a depăşit iluziile hagiografice atunci când tratează problema Marii Uniri şi a consecinţelor acesteia. Puţinele voci ce propun o abordare onestă a realităţilor acelor vremuri sunt acoperite de activiştii propagandei internaţionaliste, care de multe ori se ascund în spatele unor titluri răsunătoare.

Promisiunile care i se făcuseră României la intrarea ei în primul război mondial, consemnate în tratatul semnat de România cu cele patru puteri ale Antantei (Anglia, Franţa, Rusia şi Italia) la 4/17 august 1916 în Bucureşti, erau următoarele: „Bucovina până la Prut, Transilvania şi Banatul în întregime, iar Crişana până la o linie care se întindea aproximativ de la vărsarea Mureşului în Tisa, în faţa Seghedinului, până la vărsarea Someşului în Tisa, trecând cam la 6 km est de Debreţin; apoi continua în Maramureş de-a lungul liniei despărţitoare dintre Tisa şi Vişeu." (*C. Kiriţescu*, „Istoria Războiului pentru întregirea României", p.200) Chiar şi în aceste condiţii rămâneau în afara graniţelor ţării zone cu populaţie compact românească: zona Novi Sad (Grădina Nouă) în Yugoslavia, o parte din Crişana, nordul Maramureşului.

După 1 Decembrie 1918, Conferinţa de Pace de la Paris, ale cărei lucrări începeau în ianuarie 1919, trebuia să consfinţească graniţele nou rezultate, să stabilească despăgubirile de război, să pună la punct anumite reglementări care să reducă tensiunile şi conflictele potenţiale din Europa.

Consultând materialul documentar existent, concluzia este următoarea: **lucrările Conferinţei de Pace de la Paris nu au fost favorabile României**. Marile Puteri nu şi-au respectat promisiunile faţă de România. Mai mult decât atât, s-au făcut presiuni inacceptabile asupra ţării noastre în ceea ce priveşte anumite atribute ale suveranităţii naţionale. Cât priveşte datoriile de război, acestea au fost mai mult simbolice dacă e să facem comparaţie cu jaful organizat de trupele de ocupaţie în România.

Problema despăgubirilor pe care trebuia să le plătească Germania s-a transformat pentru România într-o inutilă pierdere de vreme. Cifra reclamată de România a fost de circa 35,2 miliarde lei aur. Suma care a revenit, pe hârtie, ţării noastre a fost de circa 1,3 miliarde, iar suma primită a fost, în realitate, mult mai mică. (Cf. *Muşat Ardeleanu*, „De la Statul geto-dac la Statul unitar român" p.672). Datoria Bulgariei faţă de România a fost stabilită la 30 760 capete de animale şi la nişte sume neînsemnate în raport cu distrugerile provocate de armata bulgară. Semnarea *Tratatului cu Austria* a obligat România (art. 203) să preia o parte din datoria acesteia în virtutea faptului că a dobândit o serie de teritorii din fosta Austro-Ungarie!!!

Marile Puteri, şi în special SUA şi Marea Britanie, au impus României semnarea *Tratatului minorităţilor*, care stipula acordarea unor drepturi deosebite minorităţilor şi posibilitatea de control a acestora de către Marile Puteri. De asemenea, tratatul obliga statul român să accepte pe termen de 5 ani *liberul tranzit* pe teritoriul său (art. 15) şi să practice un comerţ exterior liber de orice taxe vamale tot pentru 5 ani (art.13). România, prin Decretul-lege din 22 mai 1919, a acordat cetăţenia tuturor resortisanţilor străini născuţi în Vechiul Regat sau din părinţi născuţi în ţară, care nu aveau altă cetăţenie. Delegaţia noastră a obţinut anumite modificări ale Tratatului care „îndulceau" într-o oarecare măsură prevederile acestuia, dar aceste modificări reprezentau doar o slabă consolare faţă de tratamentul brutal la care fusese supusă România. Mai mult decât atât, semnarea acestor tratate a fost făcută sub presiunea notei ultimative a Consiliului Suprem Aliat din 15 noiembrie 1919 care ameninţa cu ruperea legăturilor diplomatice.

Cea mai grea pierdere a ţării noastre a fost rectificarea graniţei de vest. Aceasta a însemnat neglijarea tratatului din 1916 şi încălcarea articolului 1 din Declaraţia de Unire cu Ţara de la 1 Decembrie 1918 de la Alba-Iulia.

Graniţele de vest au fost stabilite la 11 şi 13 iunie 1919. Discutând în domeniul *principiilor*, România a pierdut teritorii care îi aparţineau în virtutea *dreptului de neam* şi a *dreptului istoric*. În aceste zone exista o populaţie majoritar românească şi se găseau o serie de locuri cu o rezonanţă deosebită în istoria românilor.

În domeniul *faptelor*, trebuie spus că România a făcut concesii nejustificate şi de multe ori greu explicabile. Astfel, în condiţiile în care avea trupe ce nu erau inferioare nici unei alte armate, România a admis să părăsească teritorii pe care le controla şi de unde nu putea fi îndepărtată la ora aceea! Mai mult decât atât, atacul trupelor ungureşti din noaptea de 19 spre 20 iulie 1919 contra Armatei Române a dus la o stare de război între România şi Ungaria. În ziua de 3 august 1919 trupele române intrau în Budapesta. La ora aceea corpul expediţionar francez din sudul Ungariei nu fusese în stare să rezolve problema ungară. România, da! Este foarte important acest lucru deoarece oricât de dure au fost poziţiile Marilor Puteri faţă de noi, rezultatele acestei cedări au fost şi mai dure. În aceste condiţii poziţia lui Ionel Brătianu şi a lui Al. Vaida-Voievod nu s-a dovedit deloc eficientă, oricât de răsunătoare a fost în afirmaţii. La acestea trebuie adăugată comportarea deloc scuzabilă a lui Take Ionescu care, fără a avea o funcţie politică în guvern, a făcut promisiuni delegatului Regatului Sârbo-Croato-Sloven la Conferinţa de Pace – Nikolo Pašić, prin care îl asigura de anumite concesii în Banat (*1918*, vol. 3, p.383).

Nu în ultimul rând trebuie menţionată politica de neimplicare în sudul Dunării, unde au rămas abandonaţi peste cinci sute de mii de români! O ofensivă militară în această direcţie nu ar fi avut adversar.

În aceste condiţii, retragerea trupelor române din Ungaria nu trebuie să ne mire. Ea s-a încheiat în martie 1920. Prin renunţarea la o serie de teritorii, România a suferit atât pierderi economice, cât şi o lovitură în plan diplomatic. Despre românii lăsaţi pradă deznaţionalizării, să nu mai vorbim.

Acesta este un scurt tablou al anului 1919. Speranţele românilor nu s-au concretizat pe măsura posibilităţilor existente. Promisiunile făcute României au fost anulate de presiunile şi umilinţele impuse. Oamenii politici ai ţării au fost departe de necesităţile momentului, iar unii dintre ei au avut un comportament de-a dreptul iresponsabil. O lecţie de istorie ce nu trebuie uitată.

Răzvan GARBUR

Unirea acum!

Iurie Rosca

Ilie Ilascu

La 27 octombrie a început în Republica Moldova campania electorală pentru alegerile parlamentare ce se vor desfăşura în 27 februarie 1994. În aceeaşi zi, la sediul Frontului Popular Creştin Democrat din Chişinău s-a desfăşurat o şedinţă comună la care au luat parte Comitetul Executiv al Sfatului F.P.C.D., Preşedintele Prezidiului Mişcării Voluntarilor, dl. Sergiu Mocanu şi Secretarul general al Biroului Executiv al Consiliului Organizaţiei Tineretului Creştin Democrat. Cele 3 părţi (împuternicite prin Hotărîrea Sfatului F.P.C.D. „Cu privire la oportunitatea creării unui bloc electoral" din 23 oct. 1993, Hotărîrea Prezidiului Consiliului Mişcării Voluntarilor din Republica Moldova „Despre necesitatea creării unui bloc electoral" din 22 oct. 1993 şi Hotărîrea Consiliului Organizaţiei Tineretului Creştin şi Democrat „Cu privire la necesitatea formării unui bloc electoral" din 26 oct. 1993) au decis să constituie blocul electoral ALIANŢA FRONTULUI POPULAR CREŞTIN DEMOCRAT şi au adoptat în acest sens o hotărîre. S-a instituit totodată şi organul de conducere al blocului electoral A.F.P.C.D. cu denumirea de Consiliu, în componenţa căruia au intrat Iurie Roşca – preşedinte, Sergiu Mocanu – vicepreşedinte, Valeriu Babără – vicepreşedinte, Sergiu Burcă – secretar, Ion Tănase, Ştefan Secăreanu, Vlad Cubracov, Vasile Petrea, Aureliu Cornescu – membri.

În timpul tragicelor evenimente din Basarabia ultimilor ani, cele trei formaţiuni s-au aflat alături, năzuind înspre atingerea aceloraşi ţeluri: emanciparea Moldovei de dincolo de Prut faţă de tendinţele expansioniste – mai mult sau mai puţin disimulate – ale Moscovei şi unirea acestui străvechi pământ românesc cu Ţara.

Vineri, 5 noiembrie, Consiliul Alianţei F.P.C.D. a aprobat semnul electoral al blocului, reprezentând efigia domnitorului Ştefan cel Mare şi Sfânt proiectată într-un cerc. În semn de binecuvântare, voievodul înalţă Sfânta Cruce. **„Vom merge la alegeri sub semnul nebiruitei Cruci a Sfântului şi Marelui Ştefan!"** stă scris pe prima pagină a ziarului „Ţara" al F.P.C.D. din 9 noiembrie.

Alianţa Frontului Popular Creştin Democrat a depus prima atât candidatura reprezentantului său în Comisia Electorală Centrală, cât şi lista candidaţilor din partea acestui bloc electoral. **„Această bună organizare** – explică dl Iurie Roşca, preşedintele executiv al F.P.C.D. şi preşedinte al Consiliului Alianţei – **se datorează numai experienţei acumulate de o echipă care îşi ia în serios ocupaţia şi care este conştientă de faptul că orice succes, oricât de mic, este precedat de un efort constant, care durează uneori ani de zile"**. Pe data de 9 noiembrie, Comisia Electorală Centrală a înregistrat lista celor 103 candidaţi pentru Parlamentul Republicii Moldova, pe care, la numărul 2, figurează economistul Ilie Ilaşcu, preşedinte al secţiei F.P.C.D. Tiraspol, arestat şi deţinut ilegal de către organele neconstituţionale de la Tiraspol. „Sperăm că prin această modalitate vom reuşi să amplificăm campania de susţinere şi să internaţionalizăm mai intens cazul deţinuţilor politici de la Tiraspol", s-a afirmat la conferinţa de presă din 10 noiembrie de la Chişinău organizată cu participarea conducerii Consiliului Alianţei F.P.C.D.

Intrarea în viitorul Parlament al Republicii Moldova nu reprezintă însă, pentru blocul electoral recent constituit, un scop în sine, ci, aşa după cum precizează dl Iurie Roşca, **„pentru F.P.C.D. punctul terminus ar însemna desăvârşirea efortului colectiv de eliberare naţională care, iată, durează de jumătate de secol. Pentru noi, creştinii, calea dreaptă este cea care duce spre mântuire"**.

Acestea sunt faptele, acţiunile concrete ale acestor oameni cu o conştiinţă politică pe măsura momentului în faţa cărora se află.

Din păcate, majoritatea politicienilor noştri se ocupă cu declaraţii şi mitinguri – toate cu scop propagandistic – fără a acorda vreun sprijin serios, nici material şi nici măcar moral, Mişcării naţionale din Basarabia. În România, până şi sărbătorirea Zilei Naţionale constituie prilej de dezbinare şi de ieftine confruntări, sunt organizate manifestări şi contra-manifestări, apărând tot mai pregnant în relief caracterul de „grup de interese" pe care îl au multe partide politice – indiferent dacă se află în tabăra „puterii" sau a „opoziţiei".

Îngustimii de vederi a acestora li se opune orizontul larg al idealurilor în slujba cărora lucrează Mişcarea unionistă condusă de Iulie Roşca, care, acum, deschide realmente calea Reîntregirii României.

Sandra CRISTEA

Anul II Nr. 14 (19)
1 – 15 decembrie 1993 ● MIŞCAREA

Acţiunea „Dosarul Comunismului"

După cum este cunoscut, în ultimii ani s-a vorbit foarte mult despre un aşa-zis „proces al comunismului". Ceea ce s-a făcut însă în această direcţie este nesemnificativ; documentaţia expusă până în prezent – şi aceea incompletă – s-a referit aproape exclusiv la ultimele patru decenii de istorie comunistă.

În România comunismul a fost instalat prin forţa armelor, prin crimă şi teroare. Este ştiut că partidul comunist nu a reuşit – în 23 de ani de activitate (de la înfiinţare până în 1944) să adune mai mult de câteva sute de membri (cei mai mulţi fiind străini). Datorită conjuncturii internaţionale, sistemul comunist a fost impus ţării noastre şi, mai departe, sunt semne că presiunile comuniste, internaţionalizante, continuă.

Mişcarea Pentru România – ca organizaţie educaţională, socială şi politică ce îşi propune să contribuie la construirea unui stat românesc cu adevărat independent şi puternic, aşezat pe temelii creştine şi naţionale – are datoria să cerceteze şi să facă cunoscute toate acţiunile, mecanismele de agresiune şi forţele care s-au opus şi se opun liberei dezvoltări României. Din aceste motive, conducerea MPR a hotărît constituirea unui ***Grup de studiu şi cercetări social-politice*** care să adune documente şi informaţii precise, să analizeze mecanismele de atac ale agresorilor comunişti şi să pună la îndemâna Mişcării instrumentele de cunoaştere necesare în viitor pentru stăvilirea oricăror agresiuni sau pericole de acest tip. Grupul de studiu – care este deschis tuturor celor care vor să contribuie la această acţiune – este format din experţi, profesori şi studenţi aderenţi şi simpatizanţi ai formaţiunii noastre.

Cercetarea comunismului este, evident, o acţiune de mari dimensiuni. Comunismul a cunoscut o puternică dezvoltare istorică fiind aplicat şi dezvoltat, în diverse feluri, în multe ţări ale lumii. Cercetarea este mult îngreunată şi de faptul că au existat numeroase acţiuni subversive, forţe oculte bine camuflate concurând la dezvoltarea, iniţierea şi răspândirea sa la nivel mondial. De asemenea, multe arhive au fost închise, multe surse de informaţii au fost distruse, iar altele sunt ocultate sistematic. Mulţi martori incomozi au fost eliminaţi.

Noi vom încerca, cu posibilităţile de care dispunem, să oferim informaţii cât mai relevante despre traseul istoric şi mecanismele intime ale celui mai criminal sistem politic pe care l-a cunoscut istoria lumii.

Vom prezenta fapte concrete, informaţii precise, fără speculaţii, fără menajamente dictate de interese politice sau de orice altă natură.

Planul de mai jos reprezintă un cadru orientativ, care va fi, fără îndoială, îmbunătăţit pe parcursul cercetării.

Documentele şi informaţiile nu vor fi prezentate neapărat cronologic. Nu se va ţinti acoperirea exhaustivă a unor fenomene sau evenimente istorice, ci se va căuta prezentarea faptelor celor mai relevante, mai semnificative şi, nu în ultimul rând, prezentarea unor aspecte mai puţin cunoscute de către opinia publică românească.

Aşteptăm, pe adresa redacţiei, orice documente şi materiale referitoare la tema anunţată.

Studiile şi documentele vor fi publicate în „Mişcarea" precum şi în revista de studii a MPR care va apărea în viitor.

Redacţia

Planul orientativ al cercetării

I. Conţinutul ideologic al doctrinei comuniste.
Sursa ideilor vehiculate. Bazele teoretice şi mecanismele intelectuale ale argumentaţiei doctrinare.

II. Istoricul acţiunilor comuniste.

A. Comunismul primar
1. Apariţia germenilor ideologici.
2. Primele forme de organizare. Grupuri şi asociaţii care au iniţiat, promovat şi susţinut ideile comuniste.
3. Partidele comuniste.

B. Comunismul învingător ca sistem politic
1. Instaurarea comunismului în Rusia.
2. Extinderea sistemului comunist.
3. Forme înrudite ale comunismului: Naţional–socialismul (nazismul).
4. Mondialismul comunist. Cominternul.

C. Neocomunismul internaţional
1. Elaborarea noilor direcţii şi ideologii de tip comunist.
2. Organizaţii şi acţiuni cripto-comuniste.
3. Perspective ale dezvoltării noii ordini internaţionaliste de tip comunist.
4. Mijloacele camuflate de acţiune ale comunismului în societatea contemporană. Noile strategii şi acţiuni comuniste. New Age-ismul.

III. Comunismul în România.
Rezistenţa românească la comunism.

IV. Concluzii.
Mijloace de acţiune împotriva comunismului şi neo-comunismului contemporan.

Bancherii roşii

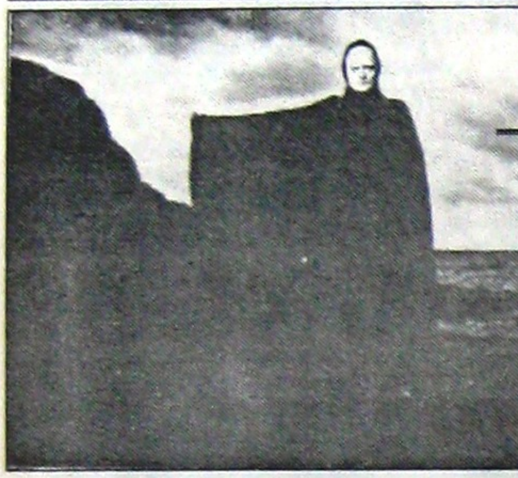

Motto:

„Fără exagerare, poate fi spus că marea Revoluţie socială Rusească a fost într-adevăr realizată de către evrei... simbolul iudaismului care de secole a luptat împotriva capitalismului, a devenit de asemenea simbolul proletariatului rus, ceea ce se poate vedea chiar şi în faptul adoptării stelei roşii cu cinci colţuri, care din totdeauna, aşa cum bine se ştie, a fost simbolul sionismului şi iudaismului".

Citat din ***„Contribuţia iudaismului pentru clasa muncitoare"***, de M. Cohan, apărut în ziarul ***„Comunistul"*** din Harkov în 12 aprilie 1919 şi republicat în 23 septembrie 1919 în ziarul comunist ***„De la Moscova"*** din Rostov-pe-Don.

★

Documentul fundamental al comunismului este considerat „Manifestul partidului comunist" lansat de Karl Marx (pe numele lui adevărat Karl Mordenchai) la Londra în 1848. Puţină lume ştie însă că ideile principale ale manifestului fuseseră puse în circulaţie cu 70 de ani mai înainte de Adam Weishaupt, fondator al *Ordinului Iluminaţilor* din Bavaria (Germania), lojă masonică finanţată de casa bancherilor Rothschild (vom reveni asupra familiei Rothschild, care a jucat un rol însemnat în finanţarea revoluţiei bolşevice).

Marx şi Engels au arătat (în ediţia a doua a „Manifestului comunist", tipărit tot la Londra în 1862) că au fost însărcinaţi cu redactarea şi publicarea unui program al viitorului partid comunist de către aşa-numita „Ligă a comuniştilor", constituită încă din 1847, la Londra. *Liga comuniştilor* era de fapt un alt nume al *Ligii celor drepţi (League of Just Men)* filială a organizaţiei *Fii Alianţei (B'nai B'rith)*. După cum am arătat deja în numărul anterior al publicaţiei noastre, B'nai B'rith era o lojă masonică exclusiv evreiască, înfiinţată în 1843 la New York. Din B'nai B'rith făcea parte şi ideologul oficial al comunismului, Karl Mordenchai, alias Karl Marx. În aceeaşi organizaţie era prezent – printre alţi importanţi bancheri şi oameni de afaceri „democraţi", – şi Iacob H. Schiff.

Iacob Schiff era directorul băncii *Kuhn, Loeb & Co.*, bancă inclusă în sistemul financiar controlat de casa Rothschild. Lucrul cel mai important în această încrengătură este faptul că Iacob Schiff a fost unul dintre cei mai importanţi sponsori ai lui Leiba Davidovici Bronstein (alias Leon Troţki), unul din principalii realizatori ai loviturii de stat din Rusia anului 1917 şi apoi comandant al Armatei Roşii.

Organizarea revoluţiei bolşevice cunoaşte mai multe etape. Ceea ce reţinem acum este că **această organizare ar fi fost imposibilă fără sprijinul financiar uriaş obţinut prin intermediul unor bancheri integraţi în sistemele organizatorice mai puţin vizibile ale reţelelor comuniste şi masonice.** (Despre francmasonerie vom publica în serial cu începere din numărul viitor un studiu special).

În 1862, în Free Mason's Hall (Sala Francmasonilor) din Londra se desfăşoară preliminariile fondării organizaţiei *Asociaţia Internaţională a Muncitorilor (Internaţionala I)* care va căpăta statut oficial în 1864.

În 1883, sub influenţa Internaţionalei I, se va înfiinţa, în Elveţia, *Partidul Negru,* de către Leon Deutsch, Vera Zasulici şi P. Axelrod şi V. Ignatov. Partidul îşi schimbă numele în *Partidul eliberării muncii* şi, în 1888 se mută în Rusia devenind *Uniunea Social Democrată Rusă.* După un congres ţinut la Minsk în 1898, se transformă în *Partidul Muncitoresc Social Democrat Rus,* şi acţionează în alianţă strânsă cu *Uniunea Generală a Muncitorilor Evrei,* organizaţie fondată în 1897, în Rusia.

Membri ai acestor organizaţii au fost printre principalii realizatori ai revoluţiei bolşevice. Expulzaţi de autorităţile ţariste, ei se răspândesc în diferite oraşe europene de unde, cu sprijinul financiar al unor bancheri generoşi, vor reveni împreună cu Lenin şi vor da lovitura de stat din 1917. Cu banii primiţi, Lenin şi Troţki au putut achiziţiona mijloace de propagandă, au angajat mercenari („revoluţionarii de profesie") şi, mai ales, au cumpărat arme şi alte materiale necesare declanşării acţiunilor armate.

Între finanţatorii complotiştilor din Rusia, locul de frunte îl ocupă colegul („fratele") de lojă din B'nai B'rith al lui Marx, bancherul Iacob Schiff. Iată ce declara nepotul său, John Schiff, important om de afaceri american: *„...Bătrânul a cheltuit circa 20 de milioane de dolari pentru triumful final al bolşevismului în Rusia"* (New York Journal American, 3 febr. 1949). Trebuie subliniat, pentru a înţelege importanţa donaţiei, că la acea oră salariul unui muncitor rus era echivalentul a aproximativ 5 dolari americani.

Dar iată ce declara însuşi Iacob Schiff, într-o telegramă adresată lui Miliukov, Ministrul Afacerilor Externe al Guvernului provizoriu revoluţionar rus: *„Permiteţi-mi ...să felicit, prin intermediul dvs., poporul rus care acţionează atât de strălucitor şi să urez succes deplin tovarăşilor dvs. din guvern şi dvs. personal"* (New York Times, 10.04.1917).

S-ar putea crede că acţiunile lui Schiff erau simple manifestări ale unor porniri personale. Pentru a spulbera orice iluzie de acest fel, redăm un document care nu poate fi suspectat în nici un caz de atitudine... antisemită. Este vorba de fişa lui Iacob Schiff din Registrul Comunităţii Evreieşti din New York, editat de Kehillah (Comunitatea evreiască a oraşului New York). Din acest document rezultă că dl. Schiff nu era nicidecum un monstru sau un iresponsabil, ci o persoană respectabilă, lucidă, profund integrată comunităţii din care făcea parte.

Recomandăm, cu această ocazie, Revistei Cultului Mozaic care, recent, în nr. 759, a afirmat prin vocea indignată a dlui Ţicu Goldstein că redactorii *Mişcării* „nu au nici un temei să afirme că revoluţia bolşevică ar fi fost finanţată de capitalul evreiesc", să se documenteze mai atent când face aprecieri cu privire la activitatea noastră. Noi înţelegem că problemele istorice depăşesc competenţa dlui Goldstein şi a jurnaliştilor de la RCM. De aceea, le sugerăm să ceară sprijin şi informaţii comunităţilor evreieşti din străinătate care, suntem convinşi, vor sări în ajutorul coreligionarilor lor din România. Pe noi nu ne deranjează săgeţile de acest fel; mai grav este că domnii de la Revista Cultului Mozaic uită că regimul bolşevic a ucis – pe lângă milioane de creştini – şi sute de mii de evrei a căror memorie este ofensată de tentativele de ascundere a adevăraţilor vinovaţi. Vinovaţi care trebuie cunoscuţi indiferent cine ar fi ei, indiferent de rasă, naţionalitate sau convingeri religioase.

„Iacob-Henry Schiff s-a născut la 1847 la Frankfurt pe Main (Germania) şi şi-a încheiat studiile în acelaşi oraş. (Tatăl său era angajat al Băncii Rothschild, n.n.) *El pleacă în America în 1865 şi se stabileşte la New York, unde face parte din direcţia unei bănci. În 1873 revine în Europa şi stabileşte relaţii cu unele bănci germane şi la reîntoarcerea în Statele Unite, va intra în firma bancherilor Kuhn, Loeb and Co din New York, în fruntea căreia îl vom găsi câţiva ani mai târziu. Firma sa va finanţa reconstrucţia căilor de fier ale „Uniunii Pacificului" şi a altora, fiind foarte interesat în problema căilor ferate americane.*

În 1904-1905, firma Kuhn, Loeb and Co a revigorat finanţele militare japoneze, dând astfel posibilitatea victoriei japoneze asupra Rusiei. Drumul Schiff conduce numeroase campanii financiare şi a prezidat de numeroase ori Camera de Comerţ din New York.

El este bine cunoscut pentru activităţile sale filantropice şi pentru interesul pe care-l poartă educaţiei tinerilor. A fondat Catedra de Economie Socială a Universităţii Columbia; oferă fondurile şi imobilele necesare studiilor semite la Harward; a ocupat o catedră a Secţiunii Est asiatice a Muzeului de Istorie Naturală din New York care a putut astfel să organizeze numeroase expediţii pentru studiul istoriei orientale şi a condiţiilor de viaţă din aceste ţări. De asemenea a făcut numeroase donaţii muzeelor oraşului şi a oferit Bibliotecii publice din New York un mare număr de lucrări asupra chestiunii evreieşti.

Dl. Schiff este filantropul evreu prin excelenţă. Binefacerile sale se regăsesc în fiecare aspect al vieţii evreieşti.

El se interesează de aşezămintele de sănătate evreieşti ale oraşului. Este profund interesat de educaţia evreiască şi a adus o importantă contribuţie la reorganizarea Seminarului Teologic Evreiesc al Americii. El este de asemenea sponsorul asociaţiei Evreieşti a Tinerilor, filiala New York (Young Men' Hebrew Association)

Dl. Schiff a folosit întotdeauna poziţia şi influenţa sa pentru marile interese ale poporului său. ***El a finanţat adversarii Rusiei autocratice*** *şi a folosit influenţa sa financiară pentru a îndepărta Rusia de piaţa monetară a USA.* (subl. ns.)

Anul trecut, dl. Schiff a sărbătorit 70 ani de viaţă şi toate ramurile Comunităţii Evreieşti din USA s-au reunit pentru a-i mărturisi recunoştinţa."

(Registrul Comunităţii Evreieşti din New York pe anii 1917 – 1918, pag. 1018 – 1019)

★

George RONCEA

Iacob Schiff, filantropul

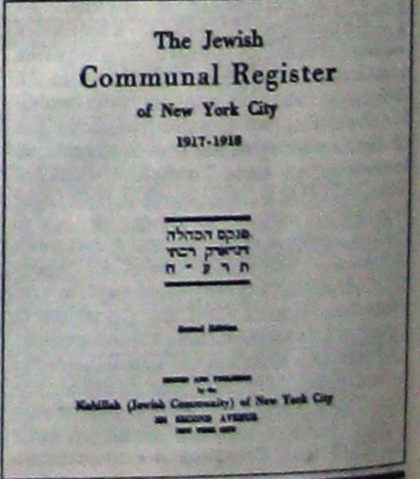

The Jewish
Communal Register
of New York City
1917-1918

Kehillah (Jewish Community) of New York City

Ale cui sunt „drepturile omului?“

Să analizăm reacţiile internaţionale în cazurile similare a două ţări: Haiti şi Gruzia.

În Haiti, preşedintele democratic ales, Jean-Bertrand Aristide, a fost înlăturat de la putere în urma unei lovituri de stat condusă de generalul Raóul Cedras.

În Gruzia, preşedintele Zviad Gamsakhurdia, ales şi el în urma unor alegeri libere, a fost dat jos din funcţie de către Eduard Shevardnadze tot printr-o lovitură de stat.

Care a fost reacţia comunităţii internaţionale faţă de aceste încălcări flagrante ale democraţiei? Aristide este sprijinit de ONU în frunte cu Statele Unite iar Gamsakhurdia este hulit de toată lumea. Motivul principal invocat pentru a justifica aceste judecăţi contrare aplicate la situaţii similare este „încălcarea drepturilor omului“. Cedras este prezentat ca un uzurpator şi un duşman al democraţiei pe când Shevardnadze este zugrăvit ca un eliberator, un apărător al drepturilor omului.

Este greu de crezut despre Gamsakhurdia, vechi luptător anticomunist şi deţinut politic vreme îndelungată în lagărele sovietice, că la numai câteva luni de la alegerile libere prin care a devenit preşedinte cu o covârşitoare majoritate de voturi, a înnebunit într-atât încât poporul l-a dat jos cu forţa, aşa cum încearcă să ne convingă presa şi diverse organizaţii, politice sau nepolitice.

„Victima" loviturii de stat din Haiti, care-şi bea cafeaua cu senatorii americani în clădirea Capitoliului, aşteptând semnalul întoarcerii din exil, este un fost preot, convertit la socialism. Conform raportelor C.I.A., în perioada premergătoare venirii sale la putere, Aristide conducea grupuri înarmate de fideli care îi terorizau pe oponenţii săi politici. Una din metodele favorite de tortură era numitul „colier", adică o anvelopă umplută cu benzină pusă pe capul victimei şi apoi aprinsă. O altă informaţie provenită de la C.I.A. relevă că Aristide este bolnav psihic. Acesta este „democratul" pe care-l sprijină S.U.A. şi Naţiunile Unite. Bineînţeles, aceasta nu este o pledoarie pro-Cedras, despre care nu avem suficiente date obiective pentru a ne forma o părere corectă.

Celălalt protejat al „lumii libere", Shevardnadze, mare comunist şi mare K.G.B.-ist, amic personal al multor lideri occidentali, a instaurat în Gruzia un regim abuziv care, în numele restabilirii democraţiei, încalcă sistematic drepturile omului sub privirile binevoitoare ale O.N.U. Gamsakhurdia, care militase pentru independenţa şi identitatea naţională a ţării sale, şi-a văzut pecetluită soarta atunci când Bush a declarat despre el că „înoată împotriva curentului". Acesta a fost semnalul care a declanşat campania de presă împotriva lui Gamsarkhurdia. Acuzaţia principală care i se aducea era, evident, „încălcarea drepturilor omului", acuzaţie care a ajuns să fie pretextul şi justificarea „legală" pentru lovituri de stat şi folosirea forţei cu sprijin internaţional!!!

Deci, susţinerea unuia sau a altuia dintre regimurile politice pare să ţină cont în primul rând de interese. Drepturile omului sunt mulate şi adaptate în funcţie de necesităţile politice sau de altă natură şi nu invers cum se pretinde în mod oficial.

Alexandru ZLATCO

ACADEMIA, HOLOCAUSTUL ŞI... PROCESUL COMUNISMULUI

Încercaţi să citiţi publicaţia Academiei „Societate şi Cultură“ (nr.5/1993) făcând abstracţie de timpul scurs de la revoluţie. Nu veţi sesiza nici o diferenţă, aproape nimic care să vă sugereze că au trecut totuşi patru ani...

Aceiaşi detractori notorii acuză şi terfelesc în continuare, aceiaşi sunt cei incriminaţi şi înjuraţi. Din aceleaşi motive. Repertoriul e neschimbat, doar tonul a devenit altul, mai obraznic, mai agresiv, mai drastic. Deseori ultimativ.

Constantin Noica a fost învinuit ori apostrofat şi înainte, în revistele culturale ale vremii, desigur, nu atât de neghiob cum o face acest Radu Florian, tartorul profesorilor de socialism ştiinţific, care, crede el, desfiinţează filosofia lui Noica într-un articolaş de 2-3 pagini. Procedeul dă în vileag fie insul incapabil să priceapă, fie politrucul însărcinat să zdrobească, la ordin, o existenţă sau o bibliografie. Radu Florian poate fi încadrat în ambele rubrici. Grosolan ca un pachiderm scăpat într-o galerie de fineţuri, Radu Florian tropăie zgomotos în filosofia lui C. Noica, după ce o desfigurează barbar, alocându-i sensuri ori finalităţi ce-i sunt străine. Unul dintre „argumentele“ sale: „Este ştiut că, în tinereţe, Noica a fost un adept al ideologiei extremismului de dreapta, legionare“ – mărturiseşte de la sine nu doar despre profilul comentatorului – demult cunoscut! – ci şi despre calitatea discursului. R. Florian, fudul nevoie mare – căci, după vorba lui Creangă, unul ca el trebuie să fie şi fudul – încheie: „Iată deci că din legenda pe care unii au vrut s-o construiască în jurul lui Noica nu rămâne nimic“. Precum broasca din fabulă, umflat peste măsură până la dimensiunea unui exeget noician, Radu Florian va sfârşi la fel ca bicisnica lighioană: va plesni.

Alt truditor la munca de reedificare a socialismului, Rosèmarie Pogăceanu, după ce o mustră pe H. Arendt pentru: „identificarea integrală a nazismului şi comunismului“, scrie, negru pe alb: „Se cuvine să facem precizarea că teroarea stalinistă nu se originează într-un proiect sistematic de dominaţie prin forţă; teroarea a apărut ca urmare a unor conflicte politice şi birocratice“. Cu riscul de a o amărî pe „candida“ jurnalistă, îi amintim că însuşi Troţki (Leiba Bronstein pe numele lui) decreta sălbatic în 1921: „Acei ce ne vor înlocui vreodată trebuie să clădească pe ruine, în liniştea de moarte a cimitirelor“ (PRAVDA, 13 iulie 1921). Evident, motivul era un „conflict birocratic“...

În „dulcele“ stil al komisarilor ideologici, însufleţit de aceeaşi „aprigă mânie proletară“, Constantin Petculescu uită, sărmanul, de la mână până la gură, şi, după ce ne povesteşte despre „forţele retrograde de extremă dreaptă“, care au declarat război raţiunii şi valorilor culturale, tot el ne dă apoi câteva exemple dintre cei implicaţi în „«fundamentarea» ideologică a Mişcării Legionare“: Nae Ionescu, Nichifor Crainic, Mircea Eliade, Constantin Noica, Mihai Manoilescu, Radu Gyr, Traian Brăileanu, Octav Onicescu, Petre Ţuţea, P.P. Panaitescu etc. Curat adversari ai valorilor culturale!

Asupra textului lui Daniel Dubuisson „Ontologia antisemită la Mircea Eliade“ nu mai stăruim. Ce-i poţi replica unuia care, iremediabil bolnav de ură sau hăituit de nimicitoare complexe, îl decretează pe Eliade... călăul evreilor!!! Căci, zice francezul(?): „...responsabilitatea cu care el înţelege să-i împovăreze pe evrei e total imprescriptibilă“, iar una dintre concluziile cărturarului român ar fi: „evreii sunt în consecinţă, indiscutabil, coresponsabili ai exterminării lor în lagărele naziste“!!!

Mă întreb, după asemenea mostre, sumare selecţii dintr-un material mult mai vast, câţi dintre noi vor încerca un răspuns: „ce (mai) vor ei de fapt?“, vor căuta să lămurească obstinaţia acestor indivizi – răspuns care însă să depăşească explicaţia plasată la nivelul insuficient şi mediocru: „neo-comunist“ sau „lupul îşi schimbă părul“... Căci oamenii aceştia nu sunt acum doar sub imperiul obişnuinţei, ci sub spectrul covârşitor şi ultimativ al spaimei. Sub imperiul spaimei teribile, spaimă de călău demascat, pentru că acum, după 45 de ani în care s-au crezut biruitori indiscutabili, după ce atâtea s-au spus şi s-au scris cum au vrut ei, cum au ordonat ei, riscă să fie, de data asta, ei cei aşezaţi în boxa acuzaţilor. Dacă înainte ţinteau, ca orice ocupant în zonele cucerite, legitimarea, acum, la ceasul când popoarele Răsăritului sunt chemate să frângă definitiv axul istoriei indicat de Marx, iar apoi de Moscova, acum, simţind ca o sabie a lui Damocles judecata implacabilă a istoriei şi somaţiile necruţătoare ale popoarelor condamnate, urmăresc cu disperare justificarea.

Oamenii aceştia calculează şi acţionează cu un pas înainte. N-au uitat că cea mai bună apărare rămâne atacul, astfel că, înainte de orice tentativă serioasă de „proces al comunismului“ – şi nu doar procesul regimului politic din România anilor 1965-1989! – îşi construiesc astăzi, furibund dar metodic, dosarul apărării. Ştiu că ticăloşia lor se estompează cu atâta cu cât amplifică grozăvia celuilalt, a adversarului, şi asupra acestui obiectiv şi-au focalizat tirurile sistematice. Îndemnul părintelui lor au ajuns să-l înfăptuiască acum, căci, precum fiarele ce presimt primejdia, bolşevicii de pretutindeni, azi, se unesc.

Toate direcţiile de dreapta – tot ce era, programatic, împotriva comuniştilor şi a programului lor – trebuie readuse în dezbatere, hiperbolizate până la ocultarea sensurilor reale şi aşezate la stâlpul infamiei, pentru ca în spatele lor, indirect, să-şi clădească redutele inexpugnabile. Orice incriminare adusă unor cărturari sau oameni politici de dreapta iradiază şi va lumina tabloul stângii.

Ţinta finală? Să ajungă până acolo încât, la o declaraţie de intenţii legată de un eventual proces al comunismului, iniţiatorul să fie plasat sub acuza, strivitoare, de... „fascism“.

Un eveniment decisiv pe plan mondial e pe cale să fie racolat în patrimoniul propriu şi, deocamdată tacit, utilizat sau invocat în dezbatere: Muzeul Holocaustului din Washington. Proiectând de-acum evoluţia comunismului numai în opoziţie cu nazismul (niciodată invers!), orice discuţie viitoare despre crimele comuniştilor va sfârşi prin... invocarea Muzeului! Declaraţia lui Radu Florian, după care: „Mai există o formă de banalizare a genocidului nazist, aceea de a-l pune în cumpănă cu cel comis de stalinism“ (Societate şi Cultură, nr.4/1993) este una de pregătire a terenului. Vreţi un proces al comunismului? Vreţi adică să ne acuzaţi aşa cum au făcut-o, la rândul lor, hoardele hitleriste? Veţi deveni voi, acum, la rândul vostru, imitatori ai naziştilor?... Muzeul Holocaustului plasat drept pavăză împotriva unui posibil proces al comunismului! Aceasta este ţinta, acesta este ţelul nedeclarat pe care şi-au propus a-l atinge. Până aici poate merge perversitatea şi lipsa de scrupule: ucigaşi camuflaţi în spatele unor victime...

Mistificarea sau denaturările sunt atât de clare, încât orice comentariu devine practic inutil. Nici un om de bună credinţă nu s-ar îndoi vreodată că nu aceasta este menirea acestui muzeu. Şi orice om de bună credinţă nu se îndoieşte că urmarea firească, nu ca o compensaţie, ci ca o altă lecţie, este construirea unui al doilea muzeu, al victimelor celui mai criminal sistem politic ce a funcţionat în secolul XX: SISTEMUL COMUNIST. Ridicat, fie la Moscova, fie la Piteşti sau la Sighet. Sau chiar la Washington, faţă-n faţă cu Muzeul Holocaustului. Pentru ca omenirea să le privească, pe amândouă, să nu le poată ignora şi, mai ales, să nu le uite. Niciodată.

Proces al comunismului? Va fi. În pofida tuturor acelora care au început deja să se apere de el şi a celor care, metodici şi perfizi, vor să devină, tot ei, iarăşi ei, acuzatori; „procurori ai umanităţii“. Şi abia atunci se va vedea fariseismul celor care astăzi, sistematic, îl cer cu orice prilej, cerşind şi prin acest mijloc câteva voturi în plus de la cei mai cinstiţi şi mai naivi decât ei. Căci în realitate nu au făcut până acum nimic pentru declanşarea lui.

Dan DUNGACIU

ERATĂ

În numărul trecut al publicaţiei noastre, articolul „România şi NATO“ a apărut cu două regretabile omisiuni, pentru care ne cerem scuze.

Textul de la pagina a 7-a, cu subtitlul „De ce ne-ar accepta NATO“, coloana 1, aliniatul 1, rândul 6, se va citi:

„...alături de Bulgaria, putem întări flancul sudic NATO...“

Şi, mai jos, la rândul 22 de pe aceeaşi coloană se va citi:

„... necesitatea menajării Rusiei, necesitatea evitării declanşării unor conflicte teritoriale...“

Redacţia

Rubrica „POŞTA REDACŢIEI" va apărea în numărul viitor

DRAGI CITITORI:

Suntem bucuroşi să publicăm articole şi reportaje cu privire la temele tratate în cadrul rubricilor noastre, precum şi, în general, cu privire la orice temă ce prezintă interes pentru generaţia noastră. Ar fi bine ca materialele trimise să nu fie prea voluminoase şi, pe cât posibil, să fie dactilografiate la două rânduri.

Vă rugăm să precizaţi vârsta, profesia, adresa exactă şi numărul de telefon la care puteţi fi găsiţi.

Vă aşteptăm!

Publicaţia „Mişcarea“ este editată de Mişcarea Pentru România, formaţiune politică înregistrată la Tribunalul Municipiului Bucureşti, prin Decizia civilă nr. 33/23.12.1991, dosar nr. 31/P/1991. Direcţia publicaţiei este asigurată de Departamentul Relaţii Publice al MPR.

Adresa: Strada Scărlătescu nr. 14, Sector 1, Bucureşti, 78.158
Telefon: 659.45.72.; Fax: 312.41.15.
Cont deschis la Banca Română pentru Dezvoltare Sucursala Municipiului Bucureşti (BRD - SMB), nr. 40.729.96.133.178.

REDACŢIA:
George Roncea – Prim Redactor
Alexandru Zlatco – Şef departament social
Sandra Cristea – Şef departament cultural
Claudia Buruiană
Pavel Mureşanu
Ioan Pera
Bogdan Munteanu – Secretar de redacţie
Karina Knapek – Fotoreporter
Victor Roncea
Dan Dungaciu
Silviu Rareş
Octav Drăgan
Ştefan Doru Dăncuş – Corespondent Sibiu

Program relaţii cu publicul: miercuri şi vineri, orele 16.00 – 20.00

Responsabilitatea pentru conţinutul textelor publicate aparţine exclusiv semnatarilor. Punctele de vedere susţinute în paginile „Mişcării“ nu pot fi atribuite formaţiunii politice MPR.
Mişcarea Pentru România îşi asumă responsabilitatea numai pentru documentele sau comunicatele publicate de către reprezentaţii săi autorizaţi sub semnătură oficială (cu precizarea funcţiei deţinute în cadrul MPR).
Publicarea unor articole (integral sau fragmente) apărute în paginile „Mişcării“ nu este permisă decât cu acordul scris al Redacţiei.

PROREP
Tehnoredactare computerizată: PROREP S.R.L.
Tehnoredactor : Gabriela NIŢU
Procesare imagini: Nicoleta NEAGU

VERIFICAT 20

„Dacă n-aş fi român, n-aş fi nimic"

◆ *„Dacă există o ştiinţă a naţiunii, eu sunt de meserie român!"*

◆ *„De cele mai multe ori, proştii sunt atei, intelectualişti până peste poate, comunitarişti şi foarte toleranţi, în sensul unui dezmăţ al libertăţii. Au o mare rezervă faţă de cei care vorbesc în termenii credinţei şi ai naţiunii."*

◆ *„Eu nu pot să gândesc intelectual pur poporul român. Adaug un fluviu afectiv la gândirea mea."*

◆ *„Suveran faţă de natură, supus Divinităţii, nemuritor şi liber prin depăşirea extramundană a condiţiei sale – acesta este omul creştin."*

◆ *„Eminescu, despre care Iorga spune că-i expresia integrală a naţiunii române, iar Blaga că reprezintă «ideea platonică de român», e românul absolut. L-am definit eu: sumă lirică de voievozi."*

◆ *„Generaţia se naşte aşa: apare un cap – sau poate mai multe deodată, care sunt ancorate în acelaşi ideal. Şi dacă idealul este strălucit reprezentat, devine formă modelatoare pentru cei care-l urmează. Trebuie acceptată ideea de oameni-model. În vreme ce Apostolii se topesc în Absolut, modelele se topesc în generaţii. Cei ce devin modele sunt creatori de epocă şi de curente şi astfel hotărîtori pentru cetate."*

◆ *„Mişcarea legionară a fost singura mişcare de revigorare creştină şi naţională din acest veac, din România".*

◆ *„Sunt român şi, ca român mă socot buricul pământului. Căci dacă n-aş fi român n-aş fi nimic. Nu mă pot imagina francez, englez, german. Adică nu pot extrapola substanţa spiritului meu la alt Neam. Sunt român prin vocaţie. Tot ce gândesc devine românesc."*

◆ *„Nimeni nu poate interzice unui popor să-şi trăiască tradiţia şi istoria cu gloriile şi înfrângerile ei. Pârvan zice: Etnicul e punctul de plecare şi universalul punctul de sosire. Eu, ca naţionalist, am gândit multă vreme că naţiunea e punctul terminus al evoluţiei universale. Când dispar popoarele, intrăm în Turnul Babilonului."*

◆ *„Partidele politice sunt cai la carul de aur al istoriei românilor: când devin gloabe, poporul român le trimite la abator."*

◆ *„Poporul român, din punct de vedere politic, e greu de glorie."*

◆ *„Poporul român nu e cu nimic inferior poporului german sau francez. Din punct de vedere politic, vifornița din spaţiul în care s-a desfăşurat istoric poporul român ne arată că suntem unul din marile popoare ale Europei. Care cronicar spune, Costin parcă – n-am fost noi „în calea răutăţilor?". A reuşit vreo invazie să-şi impună stilul şi credinţele aici?"*

◆ *„În principiu, am certitudinea invincibilităţii poporului român; şi că, aşa cum a ieşit din impas cu Ceauşescu, va ieşi din orice impas. Aşa cum a făcut Unirea Principatelor, împotriva a trei mari puteri, otomană, austriacă şi rusă, şi a făcut unitatea înaintea unităţii Italiei… E atât de viguros Neamul ăsta al nostru, că nu mă îndoiesc că virtuţile îl scot din impas. Asta e certitudinea mea. Istoria lui îmi dă argumente în sprijinul credinţei mele că poporul român nu poate fi înfrânt."*

◆ *„Când va dispărea ultimul ţăran din lume – la toate popoarele, vreau să spun – va dispărea şi ultimul om din specia om. Şi atunci or să apară maimuţe cu haine."*

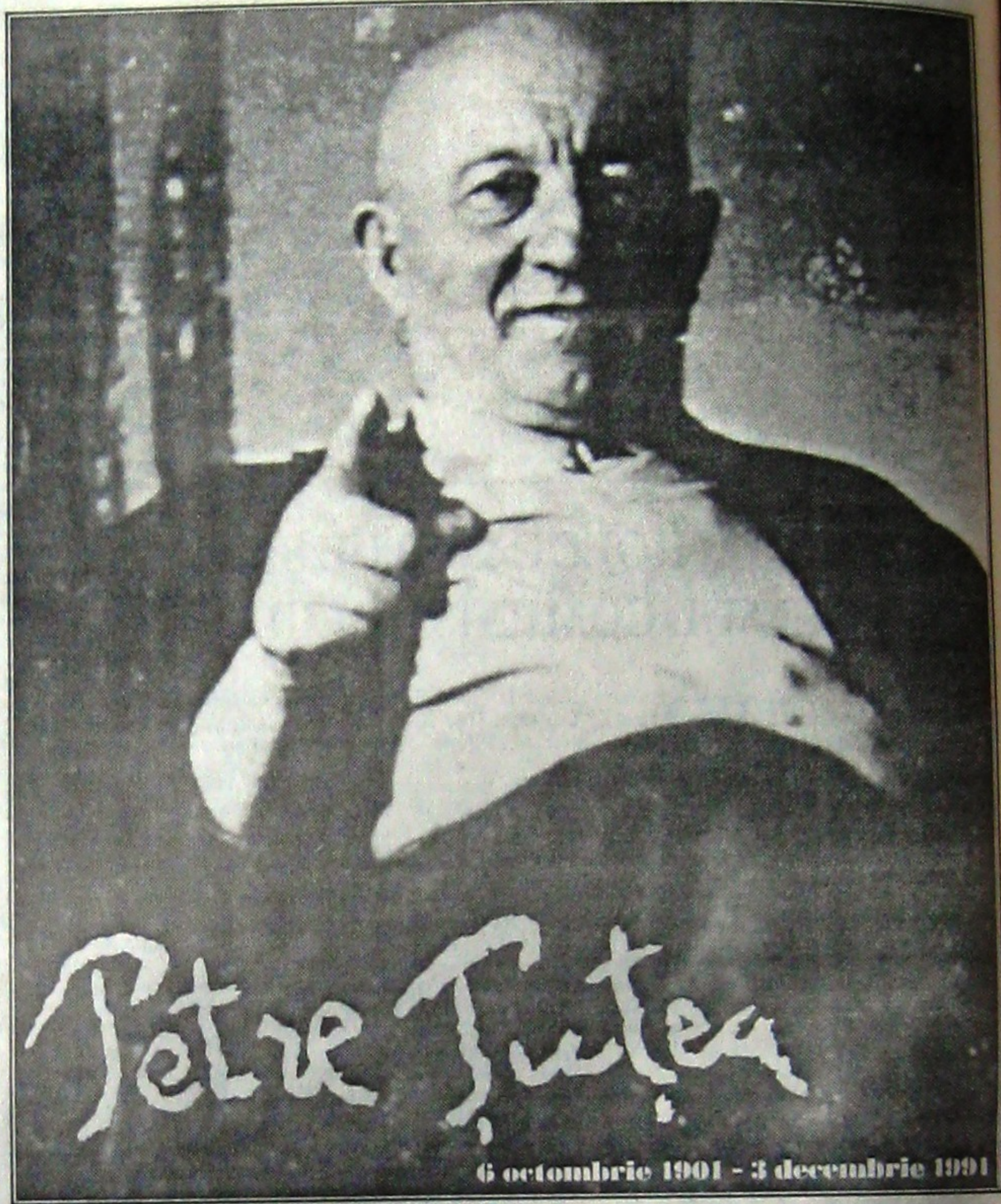

6 octombrie 1901 - 3 decembrie 1991

Profesorul

Există şi vor mai apărea, desigur, comentarii avizate şi biografii minuţioase, dar nici un text nu va putea vorbi cu suficientă claritate despre *înţeleptul* Petre Ţuţea.

Înţeleptul trăieşte, întotdeauna,în legendă. El se mişcă pe coordonate cu totul speciale, într-o lume cu mirabile dimensiuni iar noi, pentru că nu putem defini cu precizie acest perimetru miraculos, îl numim simplu: legendă.

Şi, ca în toate legendele, păstrăm acel grăunte al realităţii „istorice" pentru a parcurge mereu uimitoare peregrinări, eliberate de orice constrângeri spaţio-temporale, în preajma lui Petre Ţuţea.

Îi vom repeta zicerile, îi vom utiliza formulele, ne vom mândri cu faptul că a existat aici, în lumea aceasta a noastră, ne vom lăuda că l-am cunoscut, că am stat de vorbă cu dânsul; ba chiar, cine ştie, că am purtat discuţii şi „polemici"...

În fine, vom uita tot mai multe amănunte ale trecerii sale pământene pentru a rămâne, într-un târziu, cu înţelegerea acelui duh miraculos care face să răsară, din când în când, din pământul acesta al nostru, în sate de la marginea Carpaţilor, oameni ca Petre Ţuţea.

S-a născut în satul Boteni, Muscel, în 6 octombrie 1901, într-o familie de preoţi ortodocşi.

La vârsta de 9 ani, rămânând orfan de tată, ajunge copil de trupă într-o unitate militară din Câmpulung.

Ofiţerii, remarcându-i inteligenţa, decid să-l trimită să urmeze liceul teoretic. Urmează cursul inferior la Liceul „Neagoe Basarab" din Câmpulung şi cel superior la Liceul „Gheorghe Bariţ" din Cluj.

Un consiliu de militari hotărăşte ca tânărul Petre Ţuţea să urmeze, tot în Cluj, şi Facultatea de Drept. Deja remarcat în cercurile intelectualilor ardeleni, va fi trimis de marele om politic A.Vaida-Voevod să studieze formele de guvernământ la Universitatea „Humbold" din Berlin.

O mare prietenie îl leagă apoi de Nae Ionescu, de la care învaţă - şi va învăţa mereu - că: „omul, domnule Ţuţea, nu evoluează, nu devine, ci se dumireşte".

Revenind în ţară, este preocupat de politică. Scrie articole şi studii economice şi politice, participă la dispute culturale şi ideologice ale timpului.

După o firavă apropiere de unele cercuri de stânga, se „dumireşte" rapid şi se situează ferm pe poziţii politice de dreapta, poziţii pe care nu le-a abandonat până la adânci bătrâneţi. Străluceşte în lumea culturală interbelică, fiind considerat un vârf al generaţiei sale, alături de Vulcănescu, Eliade, Cioran. Este numit director general în Ministerul Economiei în timpul guvernării Mareşalului Antonescu.

Regimul comunist îl aruncă în temniţă cu o condamnare de 5 ani (1948-1953) şi apoi de 18 ani muncă silnică, din care execută 8 ani (1956-1964). Este deţinut politic la Bucureşti, Jilava, Ocnele Mari, Aiud. Şi în închisoare, şi mai târziu, în afara ei, nu va înceta să propovăduiască valorile spirituale creştine şi iubirea pentru Neamul Românesc. Îşi desfăşoară uriaşul său discurs vreme de zeci de ani, prin toate locurile, vorbind, fără părtinire tuturor. A vorbit întemniţaţilor şi temnicerilor, victimelor şi călăilor, învăţaţilor şi oamenilor simpli, a răspândit spirit şi cultură, cu o nemaiîntâlnită generozitate sufletească.

Rămâne la fel de neînduplecat în opţiunile sale politice şi nu-şi uită nici convingerile şi nici prietenii. Este prezent în cetate, uimind prin curajul năprasnic cu care îşi afirmă credinţa şi opţiunile. Într-o vreme în care mulţi „intelectuali" adunau fărâmituri de la mesele conducătorilor comunişti, când unii se amuzau să acuze Poporul Român de laşitate şi ignoranţă (ascunzându-şi, de fapt, propria nemernicie), când alţii erau descurajaţi şi învinşi de disperare, Petre Ţuţea susţinea netulburat, argumentat şi imbatabil, că ***„Poporul Român este una din minunile lui Dumnezeu în mersul Său prin Univers"***.

Singurele sale repere, de neclintit, au fost Dumnezeu şi Poporul Român. Demersul său intelectual a fost întru totul integrat ortodoxiei. Modelele sale, mereu invocate: Eminescu şi Şcoala Ardeleană.

A situat în centrul viziunii sale cu privire la societate ţăranul; a considerat satul ca expresie desăvârşită a societăţii civilizaţiei omeneşti.

Aprecia monarhia constituţională ca fiind formă exemplară de guvernământ, singura potrivită cu structura şi fiinţa Poporului Român.

A visat la o Românie modernă şi puternică. Considera necesară o dezvoltare puternică a forţei militare a statului român.

A avut mereu încredere în capacitatea şi inteligenţa românilor; în momente grele ale vieţii sale şi-a păstrat optimismul şi speranţa.

A lucrat în ultimii ani la o Antropologie concepută în şase părţi (I Cartea întrebărilor, II Sistemele, III Stilurile, IV Matematica, V Fizica - ştiinţa ştiinţelor naturii şi VI Dogmele), pe care a prezentat-o, practic în discursurile sale dar din care, din nefericire, nu a mai avut timp să redacteze decât o mică parte.

Manuscrise importante - documente inestimabile ale culturii naţionale - se află încă în arhivele securităţii dacă nu au fost deja distruse de către cei ce nu s-au sfiit să-l chinuiască o viaţă întreagă, tulburându-l până în ultima clipă cu anchete şi hărţuieli necontenite.

Puţinele înregistrări păstrate nu redau decât palid uriaşa forţă pe care o răspândea verbul său incandescent. Ideile cele mai profunde, formulările cele mai complexe, raţionamentele cele mai dificile, referiri şi citări de o inepuizabilă varietate, se derulau cu graţie într-o înlănţuire perfect articulată şi plină de substanţa.

Exemplul excepţional al *omului* Petre Ţuţea va rămâne ca un punct de maximă strălucire într-o constelaţie exemplară a culturii şi a spiritualităţii româneşti.

Rolul şi rostul prezenţei lui Petre Ţuţea în viaţa Naţiunii Române vor fi lămurite deplin abia după ce timpul va permite contemplarea staturii sale reale, în toate dimensiunile ei.

Petre Ţuţea a ţinut locul unor întregi instituţii naţionale. A răzbit triumfal în istorie, trăgând după sine o epocă întreagă.

Statura sa acoperă secolul.

Petre Ţuţea, ţăranul din Muscel, străbate veacul nostru de la un capăt la altul şi, datorită lui, avem şansa să fim integraţi direct, fără nici un fel de intermediere artificială, în circuitul natural şi viu al spiritualităţii româneşti.

Cuvintele sale, rostite în temniţă la Aiud, reprezintă sinteza discursului amarnic şi glorios ţinut de Petre Ţuţea şi de Generaţia sa în faţa Poporului Român:

„... Dacă murim aici în lanţuri şi în haine vărgate, nu noi facem cinste Poporului Român, ci Poporul Român ne-a făcut onoarea să murim pentru el".

Marian MUNTEANU

(Text publicat cu titlul „În loc de postfaţă" în volumul Petre Ţuţea, *Între Dumnezeu şi Neamul meu*, Bucureşti, Fundaţia Anastasia, 1992, căreia îi aparţine şi fotografia acestei pagini.)